

Famenul etiopian – Un om mort, adus la viață

Famenul etiopian – Un om mort, adus la viață

“Un etiopian, un famen ... care venise la Ierusalim ca să se închine, se întorcea și ședea în carul lui și citea din profetul Isaia.” Fapte 8.27,28

Un etiopian cu o poziție înaltă în această lume mergea în carul său, prin pustie; fusese la Ierusalim, în cetatea lui Dumnezeu, să se închine. Dacă se putea face ceva pentru îmbunătățirea stării sale spirituale, Ierusalimul era locul potrivit pentru aceasta. Însă, până acum, el nu aflase că era într-o stare de moarte spirituală. Citind Cuvântul lui Dumnezeu, acolo unde profetul Isaia îl descrie pe adorabilul nostru Înlocuitor, el a dat peste cuvintele acestea: „El a fost asuprit și El a fost chinuit, dar nu Și-a deschis gura. A fost dus ca un miel la înjunghiere și ca o oaie mută înaintea celor care o tund, așa nu Și-a deschis gura. El a fost luat prin asuprire de la judecată; și generația Lui, cine o va spune? pentru că El a fost șters de pe pământul celor vii” (Isaia 53.7,8). În acest moment, Duhul lui Dumnezeu l-a trimis pe slujitorul Său, Filip, pentru a oferi bucurie acestui suflet tulburat și lipsit de lumină.

Filip și-a deschis gura și, începând de la Isaia 53, i l-a predicat pe Isus. Oamenii lui Dumnezeu din acele timpuri știau să arate clar faptul că, dacă Hristos a murit, atunci toți oamenii erau morți. Etiopianul nu devenise cu nimic mai bun fiindcă fusese la Ierusalim. Așa ceva era imposibil! Ce-ar fi putut face cărturarii religioși pentru un om mort? Sau ce-ar fi putut face legea pentru un om mort? Moartea lui Hristos demonstrase că starea omului nu putea fi rezolvată cu nimic, decât cu harul fără hotare al lui Dumnezeu. El îl dăduse pe Fiul Său să moară pentru famen – să ia locul său în moarte – și, fiind înviat prin slava Tatălui, Domnul devenise Cel întâi-născut dintre cei morți, Cap al noii creații, în care moartea și păcatul nu pot niciodată intra.

Oamenii lui Dumnezeu din acele timpuri nu predicau moartea lui Hristos ca mijloc de îmbunătățire a omului, ci ca dovadă a stării lui de moarte, înaintea lui Dumnezeu; iar învierea lui Hristos era predicată ca fiind viața, singura viață a celui care credea în El.

“Și, pe când mergeau pe drum, au ajuns la o apă și famenul a spus: „Iată apă; ce mă împiedică să fiu botezat?”. Fapte 8.36

În acele zile, imediat ce un om credea că era mort și că Hristos murise pentru el, era „îngropat” pe loc. De fapt, Domnul Isus însuși îi învățase pe ucenicii Lui să-i „îngroape” pe toți cei care credeau. În ziua Cincizecimii, trei mii de oameni au crezut și au fost imediat „îngropați”.

La fel s-a întâmplat cu etiopianul: în momentul în care a crezut, a spus: „Iată apă; ce mă împiedică să fiu botezat?”. Ce simplu este acest lucru! El înțelesese că era un păcătos mort; deci ce-ar fi putut împiedica îngroparea sa? Filip l-a îngropat în apă ca pe un păcătos mort, imagine a morții și a îngropării lui Hristos, adorabilul nostru Înlocuitor. Apoi famenul a ieșit din apă și și-a continuat drumul, plin de bucurie.

Botezul cu apă cu siguranță că nu înseamnă dăruirea vreunei virtuți sau a vreunui har păcătosului mort. El este în mod simplu imaginea sau expresia morții, a îngropării și a învierii lui Hristos; și prezintă în mod izbitor felul în care Dumnezeu îl privește pe orice credincios, ca mort, îngropat și înviat împreună cu Hristos (Romani 6.1-10).

Nu este de mirare că Satan face orice efort pentru a perverti semnificația acestei imagini. Remarcați pacea pe care o dobândește sufletul atunci când înțelege realitatea ei! Să presupunem că cineva se luptă cu îndoielile și cu teama, fiind înșelat de noțiunea că a fi creștin înseamnă să-ți îmbunătățești natura cea veche. Ce eliberare este pentru unul ca acesta să înțeleagă faptul că a fost pe deplin judecat și dat morții în persoana lui Isus, pe cruce: „Mort împreună cu Hristos”; „îngropat împreună cu El”; „înviat împreună cu El”!